

Когато, всрѣдъ куршуми и гюлета,
По нашитѣ балкани и полета,
Вървѣхте ний безъ страхъ противъ смъртта.

Виялици ли, люти урагани
Пищатъ печално въ нашитѣ балкани,
Или краситъ ги кичести цвѣтя,
Ту съ гласъ гръмливъ, ту нѣжно съ мълва тиха,
На витязитѣ, що се тукъ бориха,
Разказватъ подвигитѣ, доблестята.

Студена зима лъ скръбна пѣсенъ пѣе,
Иль чудна пролѣтъ на небето грѣе,
И въ свѣтло — радостенъ и въ тжженъ часъ,
Въ земята наша, дѣто да се спреме,
Кждѣто и очитѣ си да взреме,
Отвредъ, навредъ ний чуемъ единъ гласъ.

Говорятъ ни за васъ, на стлпка всѣка,
При всѣки долъ, при всѣкою пѣтека,
Гробоветѣ, дѣ коститѣ лежатъ
На тѣзъ, които съ слава се покриха,
И нашата свобода тукъ кръстиха,
Юнашки съ свойта кръвъ и свойта смъртъ;

Отъ гробоветѣ свойтѣ, дѣ почиватъ,
Дѣ създи благородни ги прѣливатъ,
При сѣки радостенъ, възторженъ викъ,
Кой изъ гърдитѣ мощни на народа
Изтръгва наш'та млада свобода,
До насъ долита таинственъ откликъ.

Ний помнимъ съ всички чувства на душата,
Великий день, кога Русия света,
Могща, необятна, въ единъ мигъ,